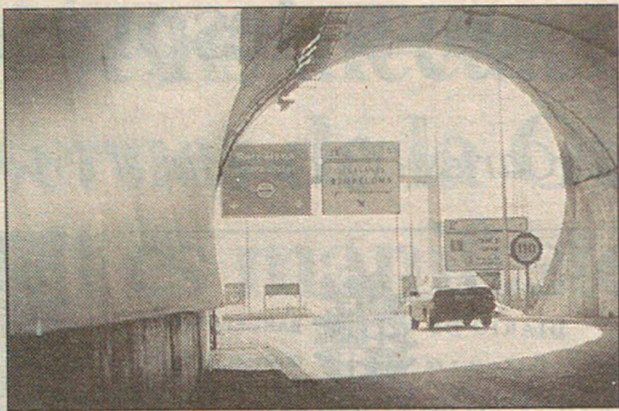

ACTUALITATS

PUNT DE VISTA

FREDERIC CAMALLONGA/DdB

El túnel de Vallvidrera

Els paradisos artificials

JOSEP MARIA FIGUERES *

Fa uns anys, l'admirat Joan Triadú va dir una frase que féu fortuna, "la nostra és una cultura de peatge", expressava com, en paraules de Josep Faulí, "tot el que hem fet els catalans ens ho hem fet nosaltres sols". D'ací la necessitat de reivindicar parcel·les de poder per abastar el cobriment de dèficits des d'una posició de necessitat. Aquell peatge simbòlic d'una cultura ara té una aplicació tangible en el peatge en el pas de les infraestructures comunicacionals. Passejar-se pels accessos de la ciutat de... i no direm de Madrid tot i el fabulós cinturó gratuït meravella de propis i turistes, sinó senzillament de València, ben a la vora i on tots els cinturons, accessos, etc. són moderns i gratuïts, i compararlos amb Barcelona ens fa pensar que si no hi hagués hagut els Jocs Olímpics potser estaríem encara amb desfasaments pitjors que els actuals.

Per recollir un amic o amiga a l'aeroport i portar-lo a Barcelona a fer un volt i tot seguit anar ràpidament al Vallès, l'Autònoma o qualsevol altre indret tot passant per vies ràpides, caldrà pagar, als flamants túnels de Vallvidrera, al tronc central de la B-30, etc., i dir que Barcelona ha de pagar el que altres ciutats de l'Estat tenen gratuït serà la primera lliçó pràctica de nacionalisme tangible.

Una dona, l'única candidata que hi havia a la presidència de la Generalitat, va tenir una bonica idea, denunciar aquest fet tot creant la notícia fent obsequi a algun automobilista de l'import del peatge. El gest, repeteixo, és bonic i popular, no obstant, si estigués al capdavant d'un govern català m'agradaria saber quina solució proposaria: no tenir túnels i accessos i fer cues per carreteres hipertransitades o pagar cada dia dues o més vegades i tenir accessos dignes del parc automobilístic. La pregunta també podria ser una altra: hem d'optar els catalans per una via basca pel que fa referència al finançament o bé només restarà la

via escocesa? Resta, és clar, la situació actual, anar pagant impostos i, quan ens convé alguna altra cosa, peatge a l'instant.

Potser improvisaria tot dient que donaria unes aplicacions diferents als recursos que es tenen. Però quan la sanitat catalana ha de fer front a unes despeses que l'Estat no cobreix i cada equipament nou es fa amb meravelles del pressupost, seria demagògia afirmar que es tenen solucions quan aquestes només poden venir, simplement, de dedicar més recursos del país al mateix país acomplint la part que pertoca de solidaritat amb Espanya, Europa i el que convingui.

L'exemple dels peatges és perillós pel que comporta de quotidianitat i de constància en els greuges i les comparacions odioses. Passaríem ràpidament als equipaments fets en recursos públics arreu de l'Estat i a constatar les dificultats per a crear-ne de nous a Catalunya.

Quan les ideologies s'aproximen i hi ha poques diferències de fons és quan ens trobem en els fets concrets en tota la seva força i dimensionalitat simbòlica. El cas dels peatges és una visió tangible d'allò de què Catalunya hauria de disposar i no té. Quan hom es queixa constantment ho apareixen veus dient victimisme. Però talment com ahir s'acusava el nacionalisme de troglodita i cavernícola, repassem hemeroteques, avui ningú no gosa dir això i s'amenaça amb la violència, la guerra. Dol que els arguments s'utilitzin sectorialment amb finalitats partidistes i conjunturals. El fet concret és que Catalunya paga peatges per obres que a d'altres ciutats són fetes pel pressupost públic. Si la Generalitat no té possibilitats financeres potser ja arriba l'hora de replantejar-se que al costat de l'increment de recursos vers les municipalitats els catalans disposem de més recursos per a fer front als necessaris equipaments. ■

* Josep M. Figueres és historiador i professor de la UAB